

Sygn. akt *XVII AmE 6/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Maria Witkowska**

Protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Żuk

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **Przedsiębiorstwa Handlowo- (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w M.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o **wymierzenie kary pieniężnej**

na skutek odwołania Przedsiębiorstwa Handlowo- (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w M. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 listopada 2013 r. Nr (...) (...) (...)

1) **oddala odwołanie,**

2) **zasądza od Przedsiębiorstwa Handlowo- (...) Sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą w M. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt XVII AmE 6/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 listopada 2013 roku Nr (...) pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12, art. 56 ust. 2 w związku z art. 56 ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.), w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 267), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy - Przedsiębiorstwo Handlowo- (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. w związku z możliwością naruszenia przez przedsiębiorcę obowiązków wynikających z koncesji określonych w pkt 1 i warunku 2.1.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 28 października 2010 r. Nr (...), orzekł:

I. że Przedsiębiorca - Przedsiębiorstwo Handlowo- (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. nie przestrzegał obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej przez Prezesa Urzędu Regulacji z 28 października 2010 r. Nr (...) w ten sposób, iż dokonywał obrotu paliwami ciekłymi w 6 obiektach - stacjach paliw, podczas gdy zgodnie z przedmiotem i zakresem działalności określonym w pkt 1 koncesji mógł dokonywać obrotu bez wykorzystania infrastruktury technicznej.

II. za działania opisane w pkt I wymierzył ww. Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 3 900 zł, co stanowi (...) % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku 2011.

Powód - Przedsiębiorstwo Handlowo- (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. złożył odwołanie od przedmiotowej Decyzji i wniósł o uchylenie jej w całości. Powód wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą zgodnie z określonymi przepisami prawa, w tym warunkami wykonywania działalności gospodarczej. Nie wykorzystuje infrastruktury technicznej, a przede wszystkim nie prowadzi obrotu paliwami ciekłymi, tylko wykonuje sprzedaż za pomocą zalegalizowanych odmierzaczy paliw, które posiadają stosowną dokumentację Urzędu Miar na okoliczność ich rzetelności. Powód zauważył, że Prezes URE nie sprecyzował w koncesji co jest „infrastrukturą techniczną”, za to interpretacja tego określenia stosowana przez organ jest niedopuszczalnie rozszerzająca, podczas gdy prowadzenie działalności w branży paliwowej bez wykorzystania jakiegokolwiek infrastruktury technicznej jest niemożliwe. W ocenie powoda pod pojęciem tym kryją się urządzenia do technicznego załadunku, rozładunku i magazynowania paliw ciekłych. Tymczasem, jak podał powód, kierując się tokiem rozumowania organu, do infrastruktury technicznej należałoby zaliczyć także komputer, drukarkę lub telefon jako składniki infrastruktury technicznej. Ponadto powód podniósł, że organ nie definiując pojęcia „infrastruktury technicznej” nie może zarzucać, że Przedsiębiorstwo narusza warunki udzielonej koncesji, ponieważ w ogóle nie jest możliwe dokonywanie obrotu paliwami ciekłymi bez infrastruktury technicznej zgodnie z interpretacją organu.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorstwo Handlowo- (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. wpisane do KRS pod numerem (...) (k. 22- 25 akt sąd.) (obecnie Przedsiębiorstwo Handlowo- (...) k. 103- 106 akt sąd.) we wniosku z dnia 07 września 2010 r. skierowanym do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zwróciło się o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności w zakresie czystego obrotu paliwami ciekłymi tj. olejem napędowym, benzynami silnikowymi, olejem opałowym i gazem (...) na okres 10 lat (k. 64 akt sąd.). W załączniku nr 8 do ww. wniosku Spółka wskazała, że jej podstawową działalnością ma być obrót paliwami polegający na pośrednictwie pomiędzy importerami i producentami paliw a nabywcami produktów paliwowych. Przy czym Spółka podała, że nie posiada stacji paliw ani cystern paliwowych (k. 72 akt sąd.).

Decyzją z 28 października 2010 r. Nr (...) Prezes URE udzielił Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 30 października 2010 r. do 30 października 2020 r. Przedmiotem działalności objętej koncesją, zgodnie z jej pkt 1, stanowić miała działalność gospodarcza w zakresie obrotu paliwami takimi jak: benzyny silnikowe inne niż benzyny lotnicze, oleje napędowe, oleje opałowe, gaz płynny, bez wykorzystania infrastruktury technicznej (k. 1-3 akt adm.).

W rzeczywistości Przedsiębiorca wprowadzał do obrotu paliwa ciekłe na następujących stacjach paliw:

- 1) w K., ul. (...) (k. 12 akt adm.),
- 2) w K., ul. (...) (k. 12 akt adm.),
- 3) w K., ul. (...) (k. 11, 12 akt adm.),
- 4) w M., ul. (...) (k. 12 akt adm.),
- 5) w B. (...) (k. 10 akt adm.),
- 6) w S., ul. (...) (k. 10v, 12, 15 akt adm.).

Komenda Miejska Państwowej Straży Pożarnej w K. przeprowadziła kontrole na 4 stacjach Przedsiębiorcy w K.: przy ul. (...), przy ul. (...), przy ul. (...) oraz z S. przy ul. (...), podczas których nie przedstawiano kontrolującemu dokumentów technicznych tych stacji, m.in. świadectw legalizacji odmierzaczy paliw i aktualnych dokumentów UDT dopuszczających zbiorniki paliwowe na tych stacjach do eksploatacji (k. 16 akt adm.).

Pismem z dnia 18 kwietnia 2013 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej, w związku z możliwością naruszenia warunku 1 i 2.1.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Jednocześnie wezwał Koncesjonariusza do nadesłania w terminie do 30 kwietnia 2013 r. uwierzytelnionych kopii dokumentów mających związek z ujawnionym naruszeniem warunków koncesji oraz dokumentów dotyczących ogólnej sytuacji finansowej Przedsiębiorcy, osiągniętych przez niego przychodów i dochodów z działalności gospodarczej ogółem oraz przychodów i dochodów z działalności koncesjonowanej osiągniętych w roku 2012 (k. 17- 18 akt adm.). Zawiadomienie to zostało Przedsiębiorcy prawidłowo doręczone 22 kwietnia 2013 r. (k. 19 akt adm.), ale nie udzielił on na nie odpowiedzi.

W związku z powyższym, pismem z 10 czerwca 2013 r., Przedsiębiorca został powtórnie wezwany do nadesłania, w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma, dokumentów dotyczących jego sytuacji finansowej (k. 20 akt adm.). Pismo to Przedsiębiorca odebrał 14 czerwca 2013 r. (k. 21 akt adm.) i ponownie pozostawił bez odpowiedzi.

Zawiadomieniem z dnia 15 lipca 2013 r. Przedsiębiorca został poinformowany o zakończeniu postępowania dowodowego oraz o możliwości zapoznania z zebrany materiał dowodowy, a także o możliwości złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień (k. 22- 23 akt adm.).

Przedsiębiorstwo Handlowo- (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. osiągnęło w 2011 r. przychody ogółem w wysokości 3 792 402 zł, z czego z działalności koncesjonowanej w wysokości 777 003 zł (k. 24 akt adm.).

Postanowieniem z dnia 8 września 2015 r. Sądu Rejonowego dla Krakowa –Śródmieścia w Krakowie XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego, wydanym w sprawie o sygn. akt KR XII NS-REJ KRS (...), Przedsiębiorstwo Handlowo- (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. zostało rozwiązane, wszczęto postępowanie likwidacyjne, do którego przeprowadzenia został wyznaczony Likwidator, jednocześnie uprawniony do jednoosobowego reprezentowania Spółki (odpis z KRS k.103-106 akt sąd.).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zaskarżona Decyzja jest prawidłowa i słuszna, a podnoszone przez powoda w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować jej uchyleniem.

Przede wszystkim należy zauważyć, że stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 j.t. ze zm.) karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Należy przy tym zaznaczyć, że naruszenie któregośkolwiek z obowiązków mających swe źródło w koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne i wymierzenia na tej podstawie, w oparciu o art. 56 ust. 2 pkt 1 powołanej ustawy, kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Zdaniem Sądu, brzmienie przytoczonego wyżej przepisu przesądza o obligatoryjnym charakterze kary za naruszenie określonych w koncesji warunków wykonywania działalności gospodarczej, pod jakimi koncesja została wydana, przewidując bezwzględny obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy, w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne stanowi więc samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie obowiązków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawnionego działania lub zaniechania przedsiębiorcy.

W tym miejscu należy stwierdzić, że powód akceptując warunki udzielonej mu koncesji zaakceptował również oznaczony przez organ przedmiot i zakres działalności w ramach koncesji.

Punkt 1 koncesji określa przedmiot koncesji i zakres koncesji stosownie do treści art. 37 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo energetyczne. Zgodnie z treścią wymienionego punktu 1 przedmiot działalności objętej niniejszą koncesją stanowić miała działalność gospodarcza w zakresie obrotu paliwami ciekłymi takimi jak: benzyny silnikowe inne niż benzyny lotnicze, oleje napędowe, oleje opałowe, gaz płynny bez wykorzystania infrastruktury technicznej. Oznacza to, że organ aktem administracyjnym w postaci decyzji koncesyjnej udzielił zgody i nadał uprawnienie dla Przedsiębiorcy na obrót konkretnymi paliwami ciekłymi wyłącznie bez wykorzystania infrastruktury technicznej. Przedsiębiorca mógł zatem prowadzić działalność koncesyjną tylko w podanym zakresie, skoro bowiem obrót paliwami w świetle art. 32 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne wymaga uzyskania koncesji, zatem może odbywać się jedynie w oparciu o koncesję.

Z kolei w myśl art. 3 pkt 6 ustawy Prawo energetyczne obrót jest to działalność gospodarcza polegająca na handlu hurtowym albo detalicznym paliwami lub energią. Zgodnie natomiast z pkt. 6 a powołanego przepisu w ujęciu ustawy sprzedaż oznacza bezpośrednią sprzedaż paliw lub energii przez podmiot zajmujący się ich wytwarzaniem lub odsprzedaż tych paliw lub energii przez podmiot zajmujący się ich obrotem. Zgodnie z rozwiązaniami przyjętymi w prawie europejskim handel hurtowy polega na zakupie paliw lub energii od wytwórcy, a następnie odsprzedaży tych paliw lub energii innemu przedsiębiorcy energetycznemu zajmującemu się ich obrotem, albo sprzedaży paliw lub energii przez ich wytwórcę przedsiębiorstwu energetycznemu zajmującemu się obrotem tymi paliwami lub energią. Z kolei handel detaliczny należy rozumieć jako bezpośrednią sprzedaż paliw lub energii odbiorcom końcowym, tj. odbiorcom dokonującym zakupu paliw lub energii na własny użytek. (Prawo Energetyczne Komentarz pod redakcją M. Swory Z. Murasa Warszawa 2010 wyd. Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.).

Niewątpliwie zatem pojęć „obróć” i „sprzedaż” w świetle ustawy Prawo energetyczne nie należy utożsamiać, gdyż obrót jest pojęciem szerszym. Nie mniej, o ile obrót można prowadzić bez wykorzystania infrastruktury technicznej, to sprzedaży detalicznej paliw indywidualnym konsumentom - poprzez stację paliw - już nie.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu oczywistym jest, że decyzja organu regulacyjnego, iż Przedsiębiorca otrzymuje koncesję na obrót paliwami ciekłymi bez wykorzystania infrastruktury technicznej, wskazuje na niemożność dokonywania sprzedaży paliw na stacjach paliw. Bez wątpienia bowiem stacja paliw składa się z zaawansowanej, pełnej infrastruktury technicznej umożliwiającej prowadzenie zwłaszcza detalicznej sprzedaży paliw. Natomiast urządzenia, które według powoda stanowią infrastrukturę techniczną tj. urządzenia do technicznego załadunku, rozładowywania i magazynowania paliw ciekłych wchodzi w skład stacji paliw płynnych stosownie do treści § 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 243, poz. 2063 ze zm.).

Jak wynika zaś ze zgromadzonego materiału dowodowego Przedsiębiorca dokonywał obrotu paliwami ciekłymi na stacjach paliw mieszczących się w:

- 1) K., przy ul. (...) (k. 12 akt adm.),
- 2) K., przy ul. (...) (k. 12 akt adm.),
- 3) K., przy ul. (...) (k. 11, 12 akt adm.),
- 4) M., przy ul. (...) (k. 12 akt adm.),
- 5) B. (...) (k. 10 akt adm.),
- 6) S., przy ul. (...) (k. 10v, 12, 15 akt adm.).

Powyższe informacje zostały sprawdzone przez właściwe komendy i komisariaty policji oraz komendę państwowej straży pożarnej, stąd też Sąd uznał je za wiarygodne.

Zatem wbrew warunkom posiadanej koncesji Przedsiębiorca prowadził obrót polegający na sprzedaży detalicznej paliw, wykorzystując do tego infrastrukturę techniczną – 6 stacji paliw.

Powód twierdził jednak, że nie wykorzystuje infrastruktury technicznej, gdyż prowadzi sprzedaż paliw za pomocą zalegalizowanych odmierzaczy paliw, które posiadają stosowną dokumentację Urzędu Miar.

Mimo, że brak jest legalnej definicji pojęcia „infrastruktury technicznej” wymieniane przez Przedsiębiorcę odmierzacze również trzeba zaliczyć do infrastruktury technicznej, przy pomocy której Przedsiębiorca prowadzi obrót. Infrastrukturą techniczną nazywa się bowiem urządzenia, sieci przesyłowe i związane z nimi obiekty świadczące niezbędne i podstawowe usługi dla określonej jednostki przestrzenno-gospodarczej (osiedla, dzielnicy, miasta, zakładu przemysłowego itp.) w zakresie energetyki, dostarczania ciepła, wody, usuwania ścieków i odpadów, transportu, teletechniki itp. (https://pl.wikipedia.org/wiki/Infrastruktura_techiczna). A infrastrukturą podstawowe struktury techniczne lub organizacyjne, niezbędne do prawidłowego funkcjonowania społeczeństwa, gospodarki lub określonego przedsięwzięcia (<https://pl.wiktionary.org/wiki/infrastruktura>). Natomiast odmierzacze paliw jako urządzenia służące odmierzaniu sprzedawanego paliwa stanowią niezbędną strukturę techniczną dla wykonywania prowadzonej działalności koncesjonowanej.

Powód wywiódł jednak, że interpretacja pojęcia „infrastruktury technicznej” dokonana przez Prezesa URE jest zbyt rozszerzająca, gdyż prowadzenie działalności w branży paliwowej bez wykorzystania jakiegokolwiek infrastruktury technicznej jest niemożliwe. Jeśli jednak powód miał zastrzeżenia do treści koncesji, która zezwalała na obrót paliwami bez wykorzystania infrastruktury technicznej, swoje zastrzeżenia powinien zgłosić organowi regulacyjnemu.

Zdaniem Sądu, wątpliwości powoda co do znaczenia pojęć użytych w koncesji i towarzysząca im polemika ze stanowiskiem Prezesa URE odnośnie faktycznych uprawnień nadanych w koncesji zostały skonstruowane wyłącznie na potrzeby sporządzenia odwołania od niekorzystnej Decyzji. Świadczą o tym działania powoda podczas ubiegania się o udzielenie koncesji. Przede wszystkim wskazać trzeba, że Przedsiębiorstwo Handlowo- (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. wniosło o udzielenie koncesji na wykonywanie czystego obrotu paliwami ciekłymi (olej napędowy, benzyny silnikowe, olej opałowy, gaz (...)) na okres 10 lat (k. 64 akt sąd.). Poza tym we wniosku o uzyskanie koncesji Przedsiębiorca posługuje się pojęciem „czystego obrotu”, które stosowane jest jako określenie dla obrotu bez wykorzystania infrastruktury technicznej. Właściwe rozumienie znaczenia „czystego obrotu” Przedsiębiorca zaprezentował w załączniku nr 8 do rzeczonego wniosku (tj. piśmie z dnia 7.09.2010 r. skierowanym do Prezesa URE), w którym podniósł, że podstawową działalnością Spółki ma być obrót paliwami polegający na pośrednictwie pomiędzy podmiotami będącymi importerami i producentami paliw a nabywcami produktów paliwowych (k. 72 akt sąd.). Natomiast taki obrót odbywa się bez angażowania infrastruktury technicznej. Dodatkowo Przedsiębiorca wprost w powołanym piśmie stwierdził, że Spółka nie posiada stacji paliw ani cystern paliwowych. Stąd też stosownie do wniosku Przedsiębiorcy, zgodnie z przedstawionymi przez niego danymi, Prezes URE udzielił mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi bez wykorzystania infrastruktury technicznej. Co więcej w uzasadnieniu decyzji koncesyjnej Prezes URE zaznaczył, iż skoro wniosek o wydanie koncesji obejmował wykonywanie działalności w zakresie czystego obrotu, tj. bez wykorzystania infrastruktury technicznej, zatem w koncesji zamieszczono stosowny zapis (k. 3 akt adm.).

Tym samym należało uznać, że powód mając wyraźnie określone warunki wykonywania działalności koncesyjnej, naruszył te warunki, ponieważ wprowadzał do obrotu paliwa ciekłe w inny sposób, niż wskazany w udzielonej mu koncesji z 28 października 2010 r. Nr (...). Jak słusznie zauważył pozwany, uprawnienie do prowadzenia działalności koncesyjnej przy pomocy stacji paliw Przedsiębiorca mógł uzyskać dopiero po dokonaniu zmian w zapisach koncesji.

Mając na uwadze, że działanie Przedsiębiorcy stanowi naruszenie przedmiotu i zakresu koncesji określonego w pkt 1 koncesji udzielonej na obrót paliwami ciekłymi Sąd stanął na stanowisku, że wydana przez pozwanego Decyzja znajduje pełne uzasadnienie w świetle okoliczności sprawy i obowiązujących przepisów.

Wobec tego uzasadnionym stało się nałożenie na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne.

Stosownie do treści art. 56 ust. 6 powołanej ustawy, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Jeśli chodzi o stopień szkodliwości czynu Sąd uznał za istotne, że Przedsiębiorca wykonywał działalność niezgodnie z przedmiotem i zakresem działalności określonym w koncesji, gdyż koncesja nie uprawniała go do obrotu paliwami ciekłymi przy pomocy stacji paliw, odmierzaczy paliw. W konsekwencji, podnieść trzeba zgodnie z pozwanym, że obrót paliwami ciekłymi na stacjach dokonywany był bez kontroli ze strony organu koncesyjnego, w szczególności w aspekcie warunków technicznych wykonywanej działalności. Ponadto, w wyniku niedopełnienia obowiązku zgłoszenia organowi koncesyjnemu zmian w prowadzonej przez Przedsiębiorcę działalności objętej koncesją, Prezes URE został pozbawiony bieżącej wiedzy na temat działalności koncesjonowanej prowadzonej przez Przedsiębiorcę, co mogło mieć wpływ na zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego oraz ochronę interesów konsumentów. Stopień szkodliwości tego czynu jest zatem duży.

Wobec tego nie można odstąpić od wymierzenia kary Przedsiębiorcy na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne z uwagi na brak przesłanki w postaci znikomej szkodliwości czynu, tym bardziej, że brak jest informacji odnośnie zaprzestania przez powoda naruszania warunków koncesji.

Odnosząc się do stopnia zawinienia powoda, należy stwierdzić, iż Przedsiębiorca nie wykazał staranności wymaganej od podmiotu prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą, wynikającej z regulacji art. 355 § 2 k.c. oraz wyjątkowego charakteru działalności gospodarczej, jaką jest działalność koncesjonowana, gdyż działał bez koncesji na obrót paliwami z wykorzystaniem infrastruktury. W ocenie Sądu Przedsiębiorca postępował przy tym świadomie, znając treść udzielonej mu koncesji wyłączającej obrót poprzez stacje paliw, o co sam wnioskował, ubiegając się o wydanie koncesji. W kontekście powyższego nie można było uznać też powoda co do przeświadczenia o legalności jego działań. Wobec więc tego, że Przedsiębiorca nie wypełniał obowiązków zawartych w treści decyzji koncesyjnej, co jest podstawowym obowiązkiem koncesjonariusza, Prezes URE prawidłowo ocenił stopień zawinienia jako duży.

W kwestii dotychczasowej działalności Przedsiębiorcy uwzględniony został fakt, że dane naruszenie jest pierwszym stwierdzonym naruszeniem przez powoda obowiązków wynikających z koncesji.

Oceny możliwości finansowych Przedsiębiorcy dokonano w oparciu o uzyskane przez niego w 2011 r.: przychody ogółem w wysokości 3 792 402 zł, przychody z działalności koncesjonowanej w kwocie 777 003 zł (k. 24 akt adm.), ponieważ powód nie przedstawił swoich przychodów za 2012 r. pomimo wezwania w tym przedmiocie skierowanym do niego w toku postępowania administracyjnego (k. 17- 21 akt adm.). Wartości te nie były jednak przez powoda kwestionowane.

Mając powyższe na względzie, Sąd stanął na stanowisku, że okoliczności niniejszej sprawy uzasadniają ustalenie kary pieniężnej w wysokości określonej w zaskarżonej Decyzji, tj. w kwocie 3 900 zł. Karę tą należy uznać za niewielką.

Dodania wymaga, że wymierzona powodowi kara pieniężna została też ustalona z uwzględnieniem przepisu art. 56 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne i stanowi zaledwie (...) przychodu Przedsiębiorcy osiągniętego w 2011 r. z działalności podlegającej koncesjonowaniu, podczas gdy Prezes URE mógł wymierzyć Przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości nie przekraczającej 15% przychodu ukaranego Przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Kara pieniężna, o której mowa wyżej, będzie pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań, co zmotywuje go do przestrzegania reguł prawnych wynikających z prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej, nie niosąc ze sobą jednocześnie ryzyka

wyeliminowania go z obrotu gospodarczego. Zdaniem Sądu kara w mniejszej wysokości niż nałożona Decyzją Prezesa URE nie spełniłaby swojej funkcji, jako nie odzwierciedlająca adekwatnej sankcji za naruszenie.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach zastępstwa procesowego postanowiono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c.

SSO Maria Witkowska